

Andrej Ivanuša
ZAJČJA TACA
(iz ZF novele Kapitan Srečko)

Oficir krova, poročnik John Down je hitro pritisnil na gumb za odpiranje zapornih vrat in si takoj z obema rokama zatisnil obe ušesi. Zaslišalo se je neznosno cviljenje.

-Prekleta kišta,- je pomislil.

Stara vrata vesoljske bojne ladje Jantara so se le nejevoljno odpirala in pri tem grozljivo škripala. S pogledom je ošinil sprejemni vod, ki si je kljub ukazu 'mirno', pritiskal ušesa z obema rokama. To je počel tudi prvi oficir, major Almius Nierere, ki je stal pred postrojenim vodom. Iz njegovega črnega obraza so bleščale le bele oči. Le kapitan Srečko je mirno stal. Obe ušesi sta mu prekrivala antična glušnika s stare letalonosilke, ki sta bila med seboj povezana z velikim in težkim lokom preko glave.

-Le kje je našel to prazgodovinsko kramo?- se je vprašal John in s tem skušal premagati presunljivo cviljenje, ki mu je paralo živce. Videl je spokojen nasmešek na licu kapitana Srečka. V tem trenutku je sovražil kapitana, postrojeni vod, prvega oficirja, cvileča vrata, staro kišto in posebnega kurirja generalštaba vesoljskih operacij, ki je čakal na drugi strani zaporne komore, da vstopi na krov bojne ladje Jantara, ki je krožila v visoki orbiti nad planetom Amber. V zvezdnih kartah je bil planet označen še kot Electra Secundus, oziroma Electra II.

Pravzaprav je bil John sit vojaškega življenja. Poleg tega je prihod posebnega kurirja pomenil posebno nalogo in odpoved obljubljenih dopustov zanj in za večino posadke.

Vrata so prenehala cvileče rjoveti. Počasi je odmaknil roke z uhljev in z globokim dihanjem pomirjal naraščajočo jezo v prsih. Pogladi si je kocinasto brado, ki si je že nekaj dni ni obril. Ker je pričakoval, da bo šel na dopust, se je malo zapustil. Ko ga je kapitan poklical na spremni krov, ni bilo več časa, da bi se uredil po predpisih. Sicer tudi ostali člani posadke niso bili preveč urejeni.

A vse to ni bilo nič proti pisani srajci z motivom rdečih rož in safirnih kolibrijev, ki jo je nosil kapitan Srečko. Čez njo je oblekel uradno uniformo, a bleščeče obarvana srajca je silila izpod suknjiča uniforme na vseh koncih.

Posadka se je spet postavila v pozo 'mirno'. A to jim nikakor ni uspevalo. Kar naprej so z veliko težavo zadrževali smeh in prhali skozi stisnjene ustnice. Tudi prvi oficir si ni mogel kaj in je vrtel svoje beločnice. Te so še posebej izstopale od njegove črne kože. Ko pa je kapitan Srečko snel glušnike in si jih obesil okrog vratu, pljunil v dlan in si pogladil štrleč šop las ob ušesu, so bušnili v nebrzdan smeh.

Prav takrat so se šušteče odprla zaporna vrata dostopne cevi kurirjevega vesoljskega lovca. Na krov je skočila mlada oficirka in se takoj postavila v pozo 'mirno' ob vratih. Nato je skozi odprtino dostojanstveno stopila oseba srednjih let v brezhibni uniformi. Za trenutek je general-major zastal, saj ga je zaslepila bleščeča svetloba na krovu. Mežikal je in se razgledoval okrog sebe. Začudeno je gledal mlade vojake, ki so se režali in hihitali, neobritega oficirja krova in kapitana Srečka v pisani srajci.

»Oh, general Hans Fritz! Vas pa res nisem pričakoval v vlogi posebnega kurirja generalštaba. A, vsekakor dobrodošli na krovu,« je rekel kapitan Srečko in poskusil kar najbolj dostojanstveno salutirati.

»Prav, že prav,« je rekel general, mlahavo in nejevoljno salutiral nazaj in s pogledom

besno ošinil spremljajočo oficirko, ki se je medtem že nalezla veselosti vojakov iz sprejemnega voda in se razposajeno muzala ter spogledovala s prvim oficirjem. Mladenka je opazila njegov pogled, se odkrhala in se spet zravnila. Pogled je usmerila v nedoločeno smer, da ni več videla veselega sprejemnega odbora.

-Kaj takega nisem videla na nobeni vesoljski ladji,- je pomislila. -Torej je res, kar govorijo o kapetanu Srečku.- Zaželela si je, da bi lahko takoj služila pod njegovim poveljstvom.

-Torej je res, kar govorijo o kapetanu Srečku,- je pomislil general Fritz. -Saj zato ne dobi služenja na pošteni križarki. To zarjavelo železo je zanj prav primeren bojni stroj. Še tega si ne zasluži.- Najprej je zajel sapo, da izreče formalno dobrodošlico. Potem je malo pomislil in skozi možgane mu je šinila zlobna misel. Z najbolj sarkastičnim glasom, kar ga je premogel, je rekel:

»Žal mi je, vendar je vaš dopust odpovedan.«

»Se mi je kar zdelo,« je odvrnil kapitan Srečko. Vendar mu spokojen nasmešek še vedno ni izginil z obraza. Umaknil se je v stran in z roko povabil generala, da stopi naprej. Medtem se je sprejemni vod uspel zresniti. Stopila sta čez vhodni krov. Ko je za njima stopila še oficirka, si je kapitan Srečko počasi nataknil glušnike na ušesa. General-major je vznemirjeno pogledal kapitana, nato še sprejemni vod, ki si je že zatiskoval ušesa z rokami.

»Kaj pa počnejo?« je presenečeno vprašal.

Srečko se je nagnil k njemu in ga vprašal: »Ali imate morda na vašem bojnem lovcu kaj grafitne masti za tečaje?«

Generala je vprašanje zmedlo. Rekel je:

»Prosim? ... Grafitno mast za tečaje? Čemu vam bo?«

A še preden je dobil odgovor, ga je neznosno cviljenje zapornih vrat skoraj spodneslo na tla.

* * * * *

General-major Fritz je odločno in hitro stopal po obodnem hodniku vesoljske bojne ladje Jantara proti štabni sobi. Pri tem se ni oziral ne levo in ne desno. V naglici je odrival vse, ki so se mu našli na poti, naj so bili roboti ali ljudje. Za njim sta hitela kapitan Srečko na desni strani in mlada oficirka, spremljevalka s poročniškim činom na levi strani. Korak ali dva za njimi je hitel prvi oficir, major Almius Nierere. Sopel je in vrtel svoje bele oči. Fritz je bil besen zaradi neprimerne sprejema, zaradi ponižujoče kurirske naloge in zaradi smradu stare zarjavele vesoljske bojne ladje. V ušesih mu je še vedno zvonilo zaradi cvilečih zapornih vrat.

»Žal mi je, da naju niso predstavili,« je med hitro hojo rekel kapitan Srečko. »Moje ime je kapitan Srečko.« Poročnica se mu je nasmehnila in rekla:

»Poročnica Irene Detel, posebna spremljevalka in pilotka vesoljskega lovca Taygete, Tay01. Kaj nimate nobenega priimka?« Namerno je preslišal njeno vprašanje in rekel:

»Lepo ime! Ampak se vam moram iskreno opravičiti, ker moja ladja ni v najboljšem stanju. Če bi vedel, da bo z generalom priletela lepotica, bi takoj nagnal vso prisotno vojsko, da poriba vse tri palube,« je rekel kapitan Srečko in jo pogledal s svojim najbolj otožnim, modrookim pogledom.

Zmedeno je povesila oči. Presenetil jo je, a njegovo laskanje ji je bilo všeč. Rekla je:

»O vas sem slišala zanimive zgodbe.«

»Hm, tudi sam sem slišal zanimive zgodbe o meni. Nekatere mi niso kaj preveč všeč. No, nekatere pa sem sprožil kar sam. Sicer upam, da bova našla v kratkem kaj časa, da mi boste lahko zaupali zgodbe, ki ste jih slišali. Vsekakor mi morate potrditi še kakšno

zgodbo o vas, ker o vas slišim same dobre reči.«

»Mislim, da to ne bo tako hitro,« je tiho zamrmrala. Kapitan je našpičil ušesa, saj je vedel, da je zadeva nujna. A spraševal se je, kako nujna.

»Da?« je vprašal.

Odgovorila je tiho, da je komaj razumel. Bila je samo ena beseda:

»Rastaban!«

Korak mu je za trenutek zastal. Ker je spremenil ritem gibanja, je to zmedlo Almiusa, ki je hitel za njim. Spotaknil se je ob njegovo peto in izgubil ravnotežje. Zakrilil je z rokami in se prevrnil naprej. Med padcem se je zadel ob poročnico in naslednji trenutek sta se oba znašla na tleh.

General Fritz ni niti trenil, brezobzirno je grabil naprej. Kapitan Srečko se je zaustavil in za trenutek zmedeno obstal. Hotel je pomagati vstati lepi ženi, a po drugi strani je bil gostitelj, ki se je moral držati svojega gosta. Potem se je odločil za gosta in pohitel za njim.

Almius se je dvignil in pomagal vstati še Irene. Malo sta si poravnala uniformi. Irene si je popravila še pričesko. Potem sta šepajoč stopila za generalom in kapitanom.

General-major Fritz je odločno stopil skozi drsna vrata v štabno sobo. Nato je naredil še dva koraka do čelnega, poveljniškega fotelja. Naslonil se je nanj, noge pa razkoračil. Za njim je vstopil še kapitan Srečko in obstal v enaki pozi ob prvem desnem fotelju. General-major je besno udaril po gumbu za zaklepanje vhodnih vrat.

»To je nezaslišano!« se je zadržal takoj, ko so se zaprla in se je zaslišal pisk, ki je opozarjal, da so zaklenjena.

»V kakšnem groznem stanju je vaša vesoljska bojna ladja. Ne samo, da je zarjavel kup železa, tudi posadka je popolnoma razpuščena!«

»Če smem pripomniti ...!«

»Ne! Ne smete! Sicer to tako ni pomembno! Čaka vas samomorilska naloga. Sam sem bil proti, da jo dodelijo vam. Ampak sedaj, ko vidim, to razpuščeno rokomavharsko bando, sem tudi sam za. Čim prej se nam poberete izpred oči, tem bolje!«

Segel je v žep oficirske suknje na desnem boku. Iz njega je izvlekel spominsko ploščico in jo zagnal čez mizo. Zadršala je proti Srečku. Ker je bila prehitra, bi zdrsnila čez rob mize, vendar jo je kapitan prestregel. Fritz je še vedno govoril s povišanim glasom:

»Tukaj so vsa navodila. Ko jih pregledate, jih je potrebno uničiti. Poleg vas jih smeta videti samo še prvi oficir in vodja eskadrilje vesoljskih lovcev. Jasno?!«

»Jasno! Seveda je vse jasno. A kaj je cilj naloge? Naj ugibam, kaj je tako nujnega, da je generalštab poslal zelo visokega oficirja na mojo zarjavelo kišto z razpuščeno rokomavharsko bando.« General-major je pričel loviti sapo kakor riba na suhem in v obraz je postajal vedno bolj zaripel. A še preden je zmožgel karkoli odvrniti, je Srečko rekel:

»Rastaban! Prav gotovo!« Hans Fritz ga je zabodeno pogledal. Srečko je zadovoljno nadaljeval:

»Drakonci so končno splavili vesoljsko križarko Rastaban in sedaj pošiljate mene, mojo zarjavelo kišto in razpuščeno rokomavharsko bando, da jo razsuje v zvezdni prah.«

Generalov obraz je pričel dobivati vijolično barvo. Izdaval je:

»Vi! ... Vi, prekleti, nesposobni, razuzdani ... Vi! Kako? ... Ali zdaj že vsi vedo za vse vojaške tajnosti?« Potem je odvihral do vrat, ki se niso odprla, saj so še vedno piskala, da so zaklenjena. Besno se je obrnil in še enkrat z vso močjo udaril po stikalu na štabni mizi. Vrata so se –vušš- odprla. Notri sta hotela vstopiti Irene in Almius, a ju je general odrinil. Irene je izgubila ravnotežje in znova padla. Sedaj je bil v dvomu Almius ali naj pobere poročnico ali naj pohiti za generalom. Tokrat je Srečko skočil k Irene in jo pomagal

dvigniti s tal. Almius pa je končno pohitel za generalom.

Ko si je poročnica popravljala pričesko, je Srečko zaklical za generalom:

»Prosim vas, da mi ne pozabite poslati grafitno mast za tečaje! Potem se vam bomo takoj pobrali izpred oči!«

* * * * *

Kapitan Srečko je zamišljeno vrtel spominsko ploščico v roki. Sedel je v čelnem, poveljniškem fotelju v štabni sobi. Ko so se vrata odprla, je dvignil pogled in rekel:

»Almius, sedi. Nova naloga naju čaka. Težka, nemogoča!« Prvi oficir je spet zavrtel svoje bele oči in sedel na desno stran v svoj fotelj. Ko se je namestil, sta vstopila še vodja eskadrilje vesoljskih lovcev, majorka Julija Timušenkova in vojaški ranocelnik, nadporočnik Arhivaman Tananarive, ki so ga vsi kratko klicali Arhi. Majorka je bila vedno kot iz škatlice in veliko je dala na vojaško etiketo. Srečko je pomisli, kako neznosna je bila prve mesece, ko mu je bila dodeljena. Potem so ji uspeli malo obrusiti najbolj ostre vogale. A še vedno se z njo ni bilo dobro šaliti. Videl je, da ga srepro gleda in vedel je, da je to zaradi njegove srajce s safirnimi kolibriji. Vendar se je na majorko vedno lahko zanesel.

Obrnil se je k zdravniku in mu rekel:

»To, o čemer bo sedaj govora, smemo slišati le mi trije. Ti pa si moraš zatisniti ušesa z rokama in mižati, da ne boš nič slišal in videl. Jasno?«

Moški so se zasmeli, le Julia je ostala resna in v narejenem obupu pogledala pod strop in zavrtela oči. Vedela je, da je kapitan Srečko najbolj neformalen oficir v vesoljski floti Federacije Gostosevcev. A se je na to stežka privadila. Sedaj, ko je bila že nekaj mesecev na krovu stare vesoljske križarke Jantare, ji je to bilo vedno bolj všeč. Posebej potem, ko je spoznala njegovo nesporno avtoriteto nad podrejenimi in njegove voditeljske kvalitete. Prav tako je videla, da je odličen poveljnik z neverjetnimi in duhovitimi odločitvami.

Kapitan Srečko je odložil vojaško suknjo na naslon poveljniškega fotelja in njegova srajca je zažarela v bleščečih barvah. Ko je sedel, so sedli še ostali. Porinili je spominsko ploščico v režo. Nad mizo se je oblikovala tridimenzionalna hologramska slika admirala gostosevske flote.

»Sam admiral Antonio Markus, zadeva je resnično nujna in posebna!« je zamrmral Arhi. Gledal je skozi priprte veke, z rokama pa si je le rahlo zatiskal ušesa. Seveda bi mu to ne bilo potrebno, saj je vedel, da se kapitan šali. Vendar je užival v drobnih neumnostih, ki sta se jih pogosto šla oba prijatelja. Kapitan Srečko je bil njegov prijatelj še iz otroških let. Kasneje se je njuna pot razšla, a sta se po čudnem naključju že pred leti znašla na Jantari. Tistikrat je bila vesoljska bojna lepotica še vsa bleščeča.

»Zadeva je strogo zaupna,« je rekel admiralov hologram. »Informacijo je zato prinesel poseben odposlanec. Po sprejetju informacije, je potrebno spominsko kocko uničiti.«

-Klasika!- si je mislil prvi oficir Nierere.

-Naj gre v rit admiral, vsa flota in ta prekleti Rastaban! Prav zdaj so ga splovili, ko sem imel zagotovljene tri mesece dopusta.-

Potrkal je s prsti po mizi, kar je zmotilo Julijo in ošinila ga je s strogim pogledom. Prenehal je, potem je roko potisnil pod mizo in jo položil na svoje stegno. Nagnil se je nazaj in zaprl oči. Nekako se je vdal v usodo in ga stvar ni več zanimala.

Poizkusil se je izklopiti in uspel je, da je postal admiralov glas le hrup v ozadju. Zazrl se je v kapitana in proučeval njegov obraz. Potem je opazoval Julijo in na koncu še 'dohtarja'. Sploh ni več vedel, kaj hologram govori. Iz razmišljanja ga je iztrgal kapitanov glas.

»Torej, videli in slišali ste, kar je bilo potrebno. Na kratko povedano, zagnati se moramo za Rastabanom in ga sesuti. Kako in zakaj, in kar je najbolj pomembno, s čim, pa niso povedali. Znajdite se, je bilo rečeno med vrsticami.« Vsi so kimali in strmeli predse. Potem je Srečko izvlekel spominsko ploščico in jo zagnal čez mizo Nierereju.

»Saj bi jo moral uničiti. A ker si vse skupaj prespal, ti jo podarjam, da jo še enkrat pregledaš. Potem pa jo zaradi mene lahko uporabiš za obesek na svoji verižici, poleg 'pasje znamke'.«

Zdravnik in Julija sta se zasmejala. Nierere je zardel, a se to zaradi njegove črne kože skoraj ni opazilo. 'Pasja znamka' je bila njegova identifikacijska vojaška ploščica. Potem je dvignil pogled in rekel:

»Preklete! Saj ste vsi krvavi pod kožo, kot jaz! Tri mesece, tri jebene mesece dopusta so mi speljali. Ker so na oni strani Orionovega kraka, deset tisoč svetlobnih let daleč, v neki napol podrti ladjedelnici splavili kup prekletega železa, ki sliši na ime Rastaban. Zdaj pa naj mi nosimo glavo naprodaj v tej neskončni vesoljski vojni. Potem mi pa že lahko oprostite, če ne poslušam prav posebej zbrano, kaj velika živina naklada.«

Za trenutek je nastala tišina, potem so se oni trije zasmejali in nekaj trenutkov kasneje, se je tudi Nierere smejal z njimi.

-Če bi ne bilo kapitana Srečka, bi v tem trenutku izstopil,- si je med smehom mislil prvi oficir. A vedel je, da bi to ne bilo mogoče narediti.

* * * * *

Naslednjih pet dni je bila na vesoljski bojni ladji Jantara prava norišnica. Pri tem je najbolj trpel prav prvi oficir Nierere. Njemu je bilo zaupano, da uredi vse zaloge, dopolni oborožitev, strelivo in energente ter spravi vojsko v red. Ves čas je preklinjal vesoljsko križarko Rastaban in kar naprej vsem razlagal, da so ga oropali za tri 'jebene' mesece dopusta. Vendar je kljub temu svoje delo dobro opravljal.

* * * * *

Kapitan Srečko je zaprl vrata štabne sobe. Hrup iz hodnika je potihnil in le brnenje ventilatorjev elektronskih naprav v sobi je motilo tišino. Prvi inženir stroja ali 'tehmojster' in glavni računalničar ali 'heker' sta sedela za poveljniško mizo. Julija, vodja lovske eskadrile, jim je kazala hrbet in proučevala grafe na zaslonu. Ko so se vrata zaprla, se je obrnila in se nasmehnila kapitanu. Nato je salutirala. To sta naredila tudi tehmojster Engelbert Albuis in heker Jose Pendadrillo. Ampak sta pozdravila kar sede in si prislužila oster pogled 'šefice' Julije Timušenko. Kot pilotka bojnega čolna je imela še 'letalski' nadimek Volkulja. Vojska je kapitana Srečka ljubkovalno na kratko imenovala 'šef'.

Srečko jim ni salutiral nazaj, le zamahnil je z roko v nedoločen pozdrav. Te vojaške formalnosti so ga zelo motile. Neposredni pristop je bil vseč njegovi posadki, nadrejenim pa nikakor, saj so menili, da je to pomanjkanje vojaške discipline. Še preden je sedel, je vprašal:

»Heker, si pogledal?«

»Kakor ste rekli, šef,« je odvrnil Jose. Nagnil se je naprej in s prsti pohitel po tipkovnici. To je počel tako hitro, da se je zdelo, da prstov sploh nima.

»Evo, to je Rastaban!«

Nad mizo se je prikazala tridimenzionalna slika bleščeče vesoljske križarke Rastaban, ponos Unije Draconis ter strah in trepet Federacije Gostosevcev. Počasi se je vrtela, da jo je bilo mogoče videti z vseh strani.

»Uh, kul!« je rekel tehmojster Engelbert in si pogladil na krtačko ostrižene lase,

pobarvane na vijolično. »Pravzaprav, preveč kul!«

»Drži!« je rekel kapitan Srečko. Jose je spet z vso hitrostjo tipkal in hologram križarke je razpadel na posamezne dele.

Potem je rekel:

»Vesoljska križarka Rastaban ima posadko vsaj 150 ljudi in še toliko androbotov. V sestavu je 20 lovcev, 2 posebni plovili za izvidništvo in 1 servisno plovilo. Poleg tega je oborožena še z večsmernim laserskim topom tretje generacije in z vesoljskimi torpedi vsaj petih različnih vrst, ter verjetno še s čim, kar nismo uspeli izvohati.«

Oglasila se je Julija:

»Rastaban je resnični izziv za nas. Jantara je stara vesoljska bojna ladja. Na mnogih mestih je material na skrajni meji utrujenosti, zakrpan zaradi številnih mikrometeoritskih lukenj in bojnih projektilov. Naša posadka šteje 54 mož in 30 androbotov, imamo 7 lovcev, 2 splošni in večnamenski plovili, slabo umerjen večsmerni laserski top prve generacije ter le eno vrsto vesoljskega torpeda, ki ga lahko odkrije vsak otrok z malo bolj sofisticirano elektronsko opremo.«

Nastopila je tišina, potem se je kapitan obrnil k Engelbertu:

»Tehmojster, zanima me pogon.«

»Pogon je praktično na spodnji meji iztrošenosti ...«,« je ta pričel, a ga je kapitan nestrpno prekinil:

»Saj vem v kakšnem stanju je naš pogon. Zanima me Rastabanov pogon!«

»A, ja!« je rekel tehmojster Engelbert. »Uh ... Kaj naj rečem, ni, da ni! Oziroma, je, kar je!«

»Ne nakladaj!« je mrzlo in sovražno rekla Julija.

»No ... pogon, je fuzijski pogon D-He3, torej devterij in helij tri in lahko doseže 0,088c ali okrog 8,8 odstotka hitrosti svetlobe. Naš je zgarani katalizatorski fuzijski pogon D-D, torej devterij in devterij in lahko dosežemo 0,068c ali okrog 6,8 odstotka hitrosti svetlobe. Torej so od nas hitrejši za faktor 1,294 ali skoraj za eno tretjino. Teoretično! Toda naši solenoidni magneti so že precej iztrošeni in tako je naš izkoristek mogoče 85%, kar pomeni, da lahko dosežemo le 0,058c in tako so od nas hitrejši za faktor 1,517, kar je za polovico večja hitrost.«

»Kaj imata sploh kakšno dobro novico zame?« je vprašal kapitan. Nastopil je trenutek tišine, potem se je oglasil tehmojster Englebert:

»No, mogoče je dobra ta. Vsi veste, da so nam pred mesecem dni namestili nova Bussardova magnetna jadra, ki nam omogočajo, da učinkovito zavremo.«

»Imamo torej nove in boljše zavore,« se je posmehnil heker Jose.

»Praktično rečeno, ja!« je odvrnil tehmojster. »In kolikor mi je znano, smo vsaj tukaj v tehnološki prednosti.«

»Kaj nam bo to koristilo? Če nas bo Rastaban gonil pred seboj, bomo hitreje zavrli in mu po rakovo pobegnili nazaj, ali kaj?« je rekel heker.

»No ... mogoče,« je rekel tehmojster. Kapitan je zamahnil z roko, naj utihneta in pogledal proti Juliji.

»Majorka, kaj praviš?«

»Mislim, da so naši lovci, glede na razpoložljive podatke, okretnejši od njihovih in bolje oboroženi. Vendar je število sedem proti dvajset. Kar pomembna prednost, številčna. Kolikor mi je znano, je naš oklep debelejši, močnejši in kvalitetnejši. Mogoče je prednost tudi v uporabi svetlobnih jader, ki jih Rastaban sploh nima. V bližini zvezd je sončni veter precej močan in naše svetlobno jadro lahko prispeva dodatnih 0,03c. Če torej seštejemo 0,058c in 0,03c, dobimo 0,088c, kar pa je Rastabanova največja hitrost. Menim tudi, da imajo še neizkušeno in neuigrano posadko. Prav tako tudi dvomim, da njihov

pogon doseže opisano hitrost, saj je še nov in neutečen. Bolj me skrbi naša oborožitev. Nimamo resnih torpedov in imamo slabši laserski top.«

Vzdihnila je in zaskrbljeno pogledala kapitana. Heker in tehmojster sta zrla predse. Potem je Srečko z roko plosko udaril po mizi. Zdrznili so se in ga prestrašeno pogledali.

»Oh! Torej ni nobenih težav. Skočimo čez pol galaktičnega kraka Orion Rastabanu pred nos, namerimo naš top in izstrelimo torpeda vanj ter ga sesujemo. To ni problem, saj imamo odlična magnetna jadra, torej izvrstne zavore in se lahko praktično takoj ustavimo pred njegovim nosom. Seveda, če se nam prej zaradi starosti ne sesuje lastna ladja pod nogami!«

»Ja, tako nekako!« je zastokal tehmojster.

»Preklete sranje!« je zasikal kapitan Srečko. »Saj me ne kličejo zaman 'kapitan Srečko'.« Spet je nastopila tišina v poveljniški sobi.

»Ampak tole ostane med nami! Naj nobeden med vami ne širi slabih vesti med astrovojsko,« je rekel čez čas in vstal. Tudi heker in tehmojster sta se skobacala na noge. Julija, ki je ves čas stala, se je postavila v strumno vojaško držo. Kapitan je z naglim korakom stopil do vrat, ki so se -vušš- odprla in v sobo je privrel hrup iz ladijskega hodnika. Srečko se je obrnil in rekel:

»Uradno je Jantara enakovredna Rastabanu. Le malce starejša je, ampak okretnejša. Jasno?«

»Jasno!« so vsi trije strumno odgovorili.

Potem je kapitan Srečko zaskrbljeno stopil na hodnik.

* * * * *

Kljub vsemu je bila v eni izmed pošiljk kilogramska pločevinka z grafitno mastjo za vratne tečaje. Na prvi pogled je bila videti kot povsem običajna pločevinka. Le okrog in okrog je nekdo s prozornim lepilnim trakom nalepil trak papirja na katerem je pisalo:

»Srečko, kapitan, pojdi se solit!«

Eden izmed vojakov je neodprto pločevinko s trakom še toplo prinesel Srečku v kapitansko kajuto. Srečko je skrbno prebral napis in se začel krohotati:

»V komandi imajo nekateri kljub vsemu še smisel za humor. To mi daje upanje, res mi daje upanje ...«

Skrbno je odlepil trak in vrnil pločevinko vojaku.

»Poskrbi, da glavna zaporna vrata ne bodo več škripala. Pravzaprav, daj vse skupaj tehmojstru, on bo že vedel kako in kaj. Ja, pa nikar ne pozabi zavesti tovora v podatkovno bazo!«

Ta je še posebej strumno salutiral, saj je vedel, da kapitan sovraži formalnosti:

»Kakor ukažete, kapitan! Je že zavedeno in popisano! Skladno s predpisi!«

Kapitan Srečko se je nakremžil.

»Že prav vojak, že prav! Prosto!«

Oni se je muzajoč izmuznil na hodnik.

-Kakšen fris! Naš kapitan je pa res sila!- si je veselo mislil.

* * * * *

Kapitan Srečko je ta trak kasneje skrbno nalepil na steno štabne sobe prav nad svojim poveljniškim sedežem. To je bilo tisti dan, ko je bilo odločeno, da bo Jantara izplula na svojo legendarno pustolovščino.

Odstopil je korak nazaj in ocenjeval, če ga je res vodoravno nalepil. Malo je visel v desno, a je bil zadovoljen. Zdelo se mu je, da na levi strani lepilni trak ne drži najbolje. Stopil je korak naprej in ga s palcem še enkrat čvrsto pritisnil na steno. Z nohtom ga je

polikal na robovih in sedaj je bil prepričan, da je vse v najlepšem redu.

Poleg traku so bile na steno nalepljeni ali kako drugače pritrjeni različni predmeti. Sredino je tvoril star kovanec še iz tistih časov, ko je človeštvo uporabljalo dejanski denar za plačevanje. Na njem je bil upodobljen sejalec, ki seje zvezde.

Pod njim je visela na stari scefрани vravici posušena zajčja taca. Pomislil je, da bi vravico moral zamenjati. Vzdihnil je, saj se je zavedal, da tega ne bo storil prej, dokler zajčja taca ne bo dokončno padla na tla. A potem bo verjetno padla tudi Jantara. Tam je bila nalepljena stara božična razglednica, fotografija, ki je kazala podkev, štiriperesno deteljico in pujska, ki je bil nekoč rožnat. Vse je bilo tako staro, da so barve pod svetlobo sobnih svetilk že čisto obledele. Tudi motiv je bil tako obledel, da se je še komaj razbralo, kaj je na razglednici upodobljeno. Ob njej je bil z vakuumskim čepkom pritrjen majhen digitalni prikazovalnik. Na njem so se nekoč izmenjavale slike njegovih otrok iz vseh treh zakonov. A že nekaj časa je kazal samo črn kvadrateg.

-Moral bi mu zamenjati baterije!- je pomislil in spet vzdihnil. Baterij že nekaj časa ni bilo mogoče dobiti, saj so sodobni stroji dobivali svojo energijo na drugačen način.

-Morda na kakšnem boljšaku. Tam bi se še dale dobiti,- je pomislil.

Lahko bi prikazovalnik zamenjal za sodobnejšega, a potem bi vse izgubilo svoj čar. Pa tudi boljšak z nikel-kadmijevimi baterijami je bil oddaljen preveč svetlobnih let vstran.

Iz zamišljenosti so ga zdramila vrata, ki so se -vuššš- odprla in skozi je stopila 'šefica' Julija, vodja lovske eskadrilje. Obrnil se je k njej in rekel:

»Poglej, kaj so mi poslali iz poveljstva.« Pokazal je na listek. S tem ji je preprečil, da bi salutirala ali celo izrekla kaj v strogem, formalnem vojaškem postopku. Od začetka jo je to jezilo, sedaj pa niti ne preveč. Nekako se je vdala v usodo.

Ošinila ga je s pogledom in trdo obstala.

»Nezaslišano!« je zašepetala.

»Ne, res!« je rekel Srečko. »Bilo je nalepljeno na pločevinki z grafitno mastjo za vratne tečaje.«

»Saj to je ...« je razburjeno rekla.

»Nezaslišano!« jo je dopolnil Srečko. Stopil je do njenega fotelja in ji ga galantno odmaknil od mize. Zmedeno ga je pogledala. Še vedno ni vedela kdaj misli resno in kdaj se šali.

»Hvala!« je rekla in sedla. Med tem so se odprla vrata in v štabno sobo so vstopili še tehmojster, provianter in heker. Nekaj trenutkov za njimi pa še prvi oficir in ceremoniar.

»Smo vsi?« je vprašal Srečko.

»Da, vsi smo!« je potrdila Julija.

»Prav!« je pokimal Srečko in se zavalil v svoj poveljniški fotelj.

»So še kakšni zadržki?« je vprašal in pogledal proti provianterju. »Imaš vse kante na krovu?«

»Imam, polni smo do strehe. Kar pa niso dostavili, pač nimamo. A nič pomembnega nam ne manjka. Hrane je za tri mesece, ob varčevanju tretje stopnje pa tudi za vse leto.«

»Posadka?« je vprašal Srečko.

Ceremoniar je rekel:

»Od 54 članov posadke upravičeno manjkajo trije. Podporočnik Andrej Brodnik je s svojim lovcom Jan06 na popravilu. Tudi bojni čoln Astropa je v popravilu na Amberju. Dela spremlja nadporočnica Selma Yamanyi. Prvi pilot lovca Jan05 je odsoten zaradi smrti v družini, a smo dobili nadomestnega, drugega pilota. Trije so v bolnišnici na krovu, nič resnega. Tako šteje ta trenutek posadka 52 ljudi, bojno sposobnih je 49 ljudi, torej je indeks sposobnosti 0,907. Sicer smo v dobri kondiciji in operativni. Androboti so praktično 100% operativni. Nekaj je manjših krčev, a vse v mejah obvladljivega. Skratka,

običajno!«

»Astro-karte, obveščevalni podatki, gravitacijske meritve, magnetogrami?« je zdrdral Srečko in se obrnil k hekerju. Heker je pokimal:

»Kakor vedno pravi Engelbert: ni da ni, oziroma, je kar je.«

Ne da bi ga kapitan kaj vprašal, se je oglasil še tehmojster:

»Na krovu imamo, kot je že bilo rečeno, samo bojni čoln Alcyone, Astropa je v popravilu. Z njo je v popravilu še bojni lovec Jan06. Popravilo obeh plovil bo trajalo še vsaj 30 dni in ni možnosti, da bi jih dobili nazaj kaj prej. Zahtevki za nadomestna plovila so bili zavrjeni. Sicer so vsi sistemi operativni in delujejo, oprema v mejah normale. Smo kul za odziv.«

Srečko je nejevoljno vzdihnil.

»Lepo! Saj vem, da nam bo pogon zdaj ali pa malo kasneje škripnil, vem, da robote popravljamo kot po tekočem traku, tudi ladijska lupina še komaj drži skupaj. A ker ste se potrudili kot vedno, mislim, da lahko in moram izreči – izplujmo!«

»Izplujmo!« so potrdili vsi prisotni.

»Prav,« je rekel Srečko in vstal. Stopil je do vrat na drugi strani štabne sobe in stopil na poveljniški most. Nagnetli so se za njim. Zastal je za trenutek in se jim zazrl v oči.

Potem je s pogledom zaokrožil po mostu. Na eni strani je sedel navigator, na drugi oficir poveljniškega mosta, pred njim je bila glavni pilotka Jasmin Beyonce, na drugi strani pomožni pilot, ob njem oficirka lokatorja frekvenc Samsam Leffu, imenovana 'uharica'.

Stopil je do svojega poveljniškega sedeža in sedel vanj.

»Pripravljeni!« je vprašal.

»Da, kapitan Srečko!« so pritrdili prisotni.

»Pilotka, odrinimo torej!«

* * * * *

Seveda ves postopek ni tako eleganten kot je to videti v filmu. Vesoljska križarka Jantara v bližini sonca najprej razvije solarno jadro. Ker je premer jadra nekaj deset kilometrov, je potrebno obvestiti vojaški vesoljski center na Electri Sekundus. To za seboj povleče cel hrib birokratske krame in skoraj preobremeni ves planetarni informacijski sistem. Računalniki obdelajo vse trajektorije vseh plovil v sekajočih orbitah. Preusmeriti je potrebno kar nekaj satelitov, avtomatskih sond in plovil, ki jih še vodi človeška roka. A Jasmin Beyonce je bila izkušena pilotka. Pravzaprav je upravljala z Jantaro že več kot deset let in je bila tretji pilot od njene splavitve.

Ob kapitanovemu ukazu je bila večina predpriprav že za njo. Ko je odtipkala ustrezen ukaz v ladijski računalnik, ga je Jantara potrdila s kratkim sporočilom:

»Potrjujem ukaz: odrinimo! Razvijam solarno jadro. Sistemi operativni, delujejo normalno. Status: zeleno!« V vseh prostorih so se prižgale zelene led diode, ki so oznanile, da je Jantara v gibanju in na poti v vesolje.

»Sledilna video sonda izstreljena. Prikaz na zaslonu – zdaj,« je javila Jantara. Na monitorjih so spremljali grafični prikaz izstrelitve video sonde. Ta bo vso pot krožila v orbiti nad križarko in snemala njeno zunanost z razdalje več sto kilometrov. Kamere nameščene na plašču vesoljske križarke so prikazovale izstrelitev rakete, ki je v velikem spiralnem loku za seboj vlekla jadrovino iz ogljikovih nanocevk debelo le nekaj mikronov in razpirala tanke oporne palice. Na ogljikovo osnovo je naparjena kovina v katero se lovijo atomi sončnega vetra. Ko raketa zaključi poln krog, se jadro stakne v velik krožni sistem, ki je še najbolj podoben pajčevinasti mreži pajka križevca.

Ves postopek traja kakšnih dvajset minut in v tem času se Jantara praktično ne

premakne niti za centimeter. A bolj, ko se mreža razpre, več sončnega vetra se ujame v solarno jadro. Skupni pritisk atomov se počasi povečuje in na neki točki njihova sila premaga gravitacijski privlek planeta Amber. V tistem trenutku zadrhtijo merilniki hitrosti in se pričnejo oddaljevati od številke nič.

Ko je raketa naredila polni krog, se je odpela in vrnila v svoje ležišče. Tehniki so jo že čakali in jo pričeli pripravljati na naslednji start.

Jasmin je zadovoljno prikimala, ko se je postopek razvitja jadra uspešno zaključil.

»Šef, na poti smo!« je veselo rekla.

»Prav! Je še kaj problematičnega?« je vprašal Srečko.

»Pravzaprav ne! Sedaj moramo samo počakati, da zajadramo okrog jovijalnega Zeusa, ta nas zaluča nazaj proti našemu sončku, zlatorumeni Electri. Ta nas prijazno zaluča nazaj proti Zeusu, razvijemo še enkrat jadra, znova okrog plinastega velikana in potem ...« je rekla Jasmin.

»Skočimo na glavo ... Kam, moj dragi Peta, veliko oko?« je vprašal Srečko in se zavrtel na poveljniškem sedežu v smeri proti navigatorju na drugi strani poveljniškega mostu.

»Če držijo obveščevalni podatki, ki ste mi jih dostavili, bomo iz črvine izleteli nekje v bližini Bruisove zvezde, NGC4332, e, bolj ali manj!« je rekel rdečelasi Petar Petrović Karambeg, ki so ga vsi klicali Peta.

»Mislim, da bo šlo, če le naletimo na magnetni špaget,« je zamišljeno rekel Vokko, oficir poveljniškega mosta. Njegova naloga je bila, da je spremljal Lagrangejeve graviceste in preplete magnetnih silnic, ki so nastajale ob izbruhih na Electri. Ob določeni hitrosti ladje in pravilnem položaju magnetnih silnic, ki jim pravijo magnetni špageti, se ustvarijo ustrezni pogoji, ki omogočijo odpiranje črvine skozi tkanje vesolja. Vesoljska ladja mora v črvino zapluti pod določenim kotom, da jo sila spojene vesoljske membrane pravilno porine skozi poč na drugo stran vesolja. Vendar je pri vsakem skoku v igri veliko število neznank, ki jih računalniki na krovu le s težavo prebavijo. Marsikdaj se vesoljska ladja izčrvi nevarno blizu zvezdi in kar nekajkrat se je zgodilo, da je zvezda kakšno ladjo tudi pogoltnila.

»Kaj jih ni zadosti?« je vprašal Srečko.

»Niti ne! Prav zdaj na vidni strani sonca Electre ni nobene sončne pege. Na drugi strani sta dve ali tri. Sonce je trenutno v spodnjem ciklusu, do vrhunca mu manjka še osem let,« je rekel Vokko Nolan.

»Upajmo torej, da se skuha boljša pega, ko se bomo drugič zavihteli naokrog Zeusa,« je lakonično rekel kapitan. Dvignil se je in rekel:

»Poročajte mi, če se kaj spremeni!«

»Da, kapitan,« so se v zboru oglasili.

»Almius! Evo, prepuščam ti most,« je veselo nasmejan rekel proti prvemu oficirju, ki je še vedno stal. Nierere je po svoji navadi zavil z očmi. Upal je, da ga bo Srečko za nekaj časa odpustil, saj je imel za seboj petdnevne priprave in je v tem času malo spal. Zastokal je:

»Imej malo srca, zadnje čase nisem skoraj nič spal.«

Srečko se je spet zasmel:

»Prav! Vokk, most je tvoj!«

»Da, kapitan! Hvala, kapitan!« je rekel Nolan, oficir mosta. Srečko je Nierereja objel okrog ramen in skupaj sta stopila v štabno sobo in nato na hodnik.

»He, sem te spet,« je veselo rekel Srečko. »Saj vem, da si bil priden kot mravljica v zadnjem času. Kljub temu, da so ti vzeli dopust.«

»Preklete,« je rekel prvi oficir. »Saj ne vem, zakaj se sploh pojamo sem in tja po tej črnini. Ne vem, komu vse to koristi. Gradimo velike ladje za globoko vesolje, igramo se z

Unijo Draconis kot mačka z mišjo ...«

»Ali pa se Unija igra z nami kot miš z mačko ...«

»Tudi lahko!« je rekel Almius. Zmignil je z rameni. »Kakor koli že ... Vsekakor ne vem več, kdo koga lovi za rep. Mogoče se kar sami lovimo sem in tja po vesolju. Kaj jim bo vse skupaj? Narazen smo deset tisoč svetlobnih let. Vsak na svoji strani Orinovega kraka. Skačemo čez Orinov preval kot kakšen mišji kenguru. Vse svoje sile porabimo za gradnjo vse bolj bizarnih bojnih križark. Počasi imam vsega dovolj.«

»Očitno res potrebuješ dopust,« je razumevajoče rekel Srečko. »A vse je politika. Sama politika. Čemu služi, ne vem in se tudi ne sprašujem več. Samo še čakam, da me upokojijo. Tako pač izpolnjujem ukaze. Če rečejo, da moram skočiti direktno v kakšno zvezdo, bom pač skočil. Seveda sam, posadko in tebe, moj dragi Almius, prej izkrcam.« Prvi oficir je zastal in se zazrl v svojega poveljnika. Potem je rekel, kakor, da se je predramil:

»E, hm ... Tukaj je moja kajuta. Grem spat. Res sem utrujen!«

»Prav. Dobro se odpočij! Do obrata pri Zeusu potrebujemo dva dni. Toliko časa ti dam.«

»Hvala, Srečko!«

»V redu, je že prav. Saj veš, da te pri flipanju skozi črvino potrebujem čilega in zdravega.«

* * * * *

Obrat okrog Zeusa je potekal po šolsko. Solarno jadro jih je pripeljalo v bližnjo orbito plinastega velikana. Jantara je s svojimi računalniki brezhibno zvila in zložila jadro. Med potjo je nastalo nekaj drobnih luknjic, ki so jih naredili asteroidi. A te niso predstavljale težavo za čredo nanobotov, ki so takoj pričeli s popravilom. Ko bodo jadro znova potrebovali, bodo vse luknje zakrpane.

Zeus jih je ujel s svojim silnim gravitacijskim privlekom. Vendar je bila Janatarina hitrost dovolj velika, da zavijejo okrog njega po hiperbolični trajektoriji in s tem pridobijo še nekaj pospeška. Gravitacijska prača, ki jo ustvari planet, jih je zalučala z višjo hitrostjo spet nazaj proti soncu Electri. Notranja dejavnost plinastega velikana je povzročala motnje v različnih valovnih dolžinah, zato je bilo delovanje naprav oteženo. Ko so zavili za velikana, so za nekaj minut izgubili tudi druge povezave z Amberjem. Vendar je vse potekalo brez težav. Zdaj so z večjo hitrostjo strmoglavili proti centru osončja do sonca Electre.

Da se posadka ne bi preveč razpustila, je Srečko zaukazal generalno pospravljanje. Časa jim je dal do obrata okrog sonca, ker bodo odvečne stvari in smeti odvrgli nanj, kjer bodo v trenutku izparele. To je pomenilo nekaj več kot en dan.

* * * * *

Komaj so pomolili kljun vesoljske križarke izza Zeusa, se je v kapitanovi kajuti oglasil komunikacijski monitor. Bil je špagetar.

»Da? Kaj se dogaja?« je vprašal Srečko in z dlanjo udaril po gumbu za odprtje komunikacije.

»Kapitan, mislim, da ...«

»O, vidim, da si si lase pobarval na rožnato. Zanimiva barva, Vokko!« je rekel prešerno Srečko. Barvanje las z različnimi barvami vsak ali vsak drugi dan, je bila že nekaj časa navada na Jantari. Posadka je na ta način razbijala monotonijo potovanja. Prav tako so, po kapitanovem zgledu, nosili različna oblačila v skladu z barvo svojih las. Zdaj, ko so se oddaljili od Amberja in vesoljske admiralitete, so to počeli še z večjim veseljem in bolj zavzeto. Med njimi je bilo nekaj izjem, a stalno je nosila uniformo po predpisih le vodja

eskadrilje lovcev Julija Timušenko.

Oficir poveljniškega mosta, ki je bil obenem še tehnik za magnetizem in gravitacijo, je navdušeno pogladil svojo pričesko.

»Super, ne! To barvo sem zadnjič našel v drogeriji v Heriklanumu. Sem šel po ulici od plaže proti tržnici in zagledam v izlozbi drogerije to pink barvo. Bila je res kul, nekaj posebnega. Tako sem jo prihranil za današnjo priložnost,« je pričel navdušeno razlagati špagetar.

»In posebna priložnost jeee ...?« je zategnil vprašanje Srečko. V Vokkovih ukeh je uplahnil žar navdušenja. Požrl je slino in rekel:

»Oh, to ... Pega! Na Electri je pega na naši strani. Ko bomo drugič sfrčali mimo, bo nastal lep magnetni špaget. Če se bo razvijala tako, kot je to zdaj videti, bo kar velika, še preveč velika za naše potrebe. Mislim, da nam ne bo treba še enkrat razviti jadra, če bo šlo tako naprej. Bosta oba gravitacijska lučaja popolnoma dovolj za vse skupaj. No, ko bomo pri soncu, bom že lahko natančno povedal koliko gigateslov bo vse skupaj merilo.«

»Hvala ti, prijatelj moj. Vzamem na znanje. Ko boš bolj natančno izračunal, se mi javi. Zmenjeno!«

»Zmenjeno, šef!« Ekran se je zatemnil.

Kapitan Srečko je sedel za računalnik. K sebi je potegnil tipkovnico. To je vedno storil, ko je želel urediti kaj zaupnejšega ali vojaško tajnega. Glasovni ukazi so bili običajno preveč glasni in tudi Jantara je imela ušesa. Poleg običajnih programskih vohunov so bile zagotovo na ladji še zvočne, toplotne in kdo ve kakšne stenice. Nekaj so jih posejali njegovi nadrejeni, nekaj jih je šlo na rovaš vojaške obveščevalne službe in še kakšna na račun Unijske državne varnosti. Mogoče je bila še kje kakšna iz nasprotnikovega arzenala. Tu in tam sta jih heker ali tehmojster odkrila.

A to je bila večna borba, saj je bilo jasno, da je med nanoboti 'pleme', ki vedno znova gradi, popravlja in nastavlja nove stenice. Tudi astrobota je bilo mogoče programirati tako, da je vohunil.

Ko je prenašal ukaze preko tipkovnice, je bil prepričan, da sta oba hekerja dovolj dobro očistila računalniške programe Jantare in nastavila dovolj varovalnih zidov, protivohunskih ali nadzornih programov. Jose Peadrillo je služil skoraj štiri leta in se mu je vojaški rok iztekal. Bil je prostovoljec. Saj drugo mu tako ali tako ni preostalo, ko so ga dobili s prsti v vladnih spominskih bankah. Mozoljasti mladenič je prebil vse ovire. Ali zapor ali vesoljska križarka! Tako se je odločil za služenje vojaščine. Srečko se je nasmehnil. Spomnil se je, da je moral uporabiti vsa znanstva, da ga je dobil k sebi na ladjo. Admiral Antonio Markus se je še sedaj malce kujal, ko je beseda nanesla na ladijskega računalničarja, saj mu ga je speljal izpred nosa.

Vtipkal je gesla in pričel brskati vse, kar je mogel v ladijskih in unijskih podatkovnih bankah najti o poveljniku Rastabana Valerianu Kerkorianu. Predstavljena je bila bleščeča vojaška kariera pravega vojaškega lisjaka. Poskusil je razumeti njegov način razmišljanja. Podatki so bili skopi, a zelo zgovorni za novinarje. Ali drugače, bili so neuporabni.

»Preveč bleščeče, preveč jasno in odprto, preveč polikano,« si je mrmral v brado.

A preden je mogel najti kaj več, je spet zagodrnjal komunikator. Na ekranu se je zarisal obraz Samsam Leffu, oficirke za komunikacije.

»Šef, pomembno sporočilo za vas.«

»Prav, preveži,« je raztreseno rekel.

»Prav, šef!« je rekla Samsam in preklopila. Upala je, da bo kapitan videl njeno modro pričesko in živo rumeno srajco z zelenim ovratnikom. Zato je le razočarano skomignila z rameni, ko se ni zmenil zanjo.

»Kapitan Srečko. Tukaj poročnica Irene Detel z lovca Taygete, Tay01,« je zadonelo iz zvočnika. Slike na ekranu ni bilo. Pravzaprav je nekaj šumelo in prasketalo. Slika se je za trenutek pojavila, zamigljala in izginila, poblislila in potem je nastala migotajoča megla.

»Kaj za vruga,« je polglasno vzkliknil Srečko. Iz zvočnika se je zaslišal neznošen, a kratek pisk in slika je bila spet na monitorju.

»Se slišimo. Kapitan Srečko, Jantara, javite se!«

»Ma, ja, slišimo se! Kaj ...«

»Halo, Jantara, poročnica Irene Detel se javlja na dolžnost. Tukaj lovec Tay01, Irene Detel.«

»Irene, slišim vas. Upam, da me vidite ...« Spet je nekaj zapokljalo v zvočniku in potem so se poročnici raztegnila usta v nasmeh.

»Vidim vas, kapitan Srečko. Javljam se na dolžnost.«

»Kakšno dolžnost neki?« se je namrščil Srečko.

»Ali vas niso obvestili, da so ugodili vaši zahtevi in pošiljajo lovca z nosilke Taygete?« je presenečeno dvignila obrvi Irene.

»Ne, prvič slišim!«

»Kako? Mene so obvestili, da me čakate v orbiti, da se vam pridružim. Sem se prostovoljno javila namesto vašega lovca Jan06, ki je v popravilu.«

Kapitan Srečko je skomignil z rameni.

»To bo malo težko. Mi smo izpluli pred dvema dnevom in smo že frcnili mimo Zeusa. Zdaj strmoglavljamo proti Electri, smo na prvi tretjini.«

»Uh,« je rekla razočarano Irene. »Ne vem, kaj je narobe. Res sem pošteno pritiskala, saj je moja zahteva kar naprej kje zastala. Tako ne vem, kdo ni opravil svojega dela.« Srečko se je nasmejajal:

»Meni pa je popolnoma jasno, kje se je zataknilo. Vendar, žal, ne bo šlo. Kdaj drugič.« Videl je, kako zadržuje jezo in se ji nabirajo solze nemoči. Tako je njen obraz dobil določeno milino, ki mu je segla v srce. Saj je vedel, da so na delu njegovi moški hormoni zaradi katerih je bil na slabem glasu in so se o njem širile vse mogoče govornice. A pomagati si ni mogel. Ko je stegnila roko, da bi prekinila povezavo, je zaklical:

»Irene, trenutek! Morda imam rešitev za problem.«

»Ja?« je rekla, a roko je še vedno držala tako, da bi lahko vsak trenutek prekinila povezavo.

»Ja! Samo malo, da se posvetujem s hekerjem in špagetarjem,« je rekel s prepričevalnim glasom.

»Prav, bom počakala.« Spustila je roko s tipke.

Srečko je odtipkal klicni številki Joseja in Vokka. Nekaj sekund kasneje sta bila na njegovem monitorju. Potem je vse štiri povezal v video-konferenco. Irene je presenečeno zrla v Vokkovo pink frizuro in v kapico v obliki petelina z veliko rdečo rožo, ki jo je imel na glavi heker. Okrog oči je imel na debelo namazano črno barvo za trepalnice. Bil je, kakor da so mu vampirji izpili kri.

Srečko se ni zmenil za maškarado obeh podrejenih.

»Vokko, mislim, da bo tvoja sončna pega naredila nekaj koristnega. Damo, ki je tako lepa na monitorju, moramo spraviti na krov Jantare. Sedaj kroži okrog Amberja v standardni orbiti.«

Vokko je zazijal in rekel:

»Uuu, to bo težko!«

»Kaj ne poveš!« je zajedljivo rekel Srečko. »Jose, napni malo možgančke. Ti dam prinesiti kavo, da jo preliješ v nekaj vrstic programske kode?«

»Ja, šef, kaj potrebuješ?«

»Ideja je naslednja,« je rekel Srečko. »Mlada gospodična bo odpekotala v smeri sonca z največjo silo, ki jo zmorejo njene rakete na tekoče gorivo. Mislim, da bo morala pokuriti vse do zadnjega decilitra. Tam se bo pustila ujeti gravitaciji in uporabiti selenoidne magnete za pospešek s pomočjo magnetnega špagetka, da je spet zaluča na drugi strani ven. Mi zaorjemo okoli Electre v skladu z našimi računi. Izračunajta njeno pot tako, da se srečamo v isti točki. Če me moja zajčja taca ne vara, se najdemo nekaj izza Amberjeve orbite na poti proti Zeusu. Ali nekaj takega!«

Jose je prišel od navdušenja tolči z roko po računalniškem pultu.

»To je naloga po mojem okusu.« Vokko je samo odpiral in zapiral usta. Irene pa še vedno ni čisto doumela vseh posledic. Ko se ji je posvetilo, je rekla:

»Če zgrešim?«

»Nič, pač ostanete doma,« je rekel Srečko. »Malo vas bo neslo v našo smer, a vas bodo že pobrali.«

»Jaz ...« je rekla Irene.

»Ne skrbite!« je rekel Srečko. »Federacijska vojska nikoli nobenega ...« Nato so vsi trije moški v zboru dokončali:

»... ne pusti na cedilu.«

Potem je Vokko rekel:

»Šef, daj mi malo časa, da naredim meritve!«

»Časa imaš največ eno uro,« je odvrnil Srečko. Med tem je začel Jose hitro tolči po tipkovnici in nekaj sekund kasneje zamrmral:

»Ja, lahko potegne še kakšne pol ure. Potem pa dajte še meni eno uro. To bo res skrajni čas.«

»Prav,« je rekel Srečko. Izklopil je hekerja in špagetarja. Irene je zmajevala z glavo.

»Kakšnim norcem zaupam, da mi bodo izračunali trajektorijo!«

»Irene, garantiram vam, da so to najboljši norci, kar jih Federacija Gostosevcev premore,« je rekel Srečko.

»Oh, ko bi le mogla z vami!« je vzdihnila Irene. Srečko jo je pogledal s svojim modrookim pogledom in rekel:

»Saj boste. Zanesljivo! Tudi meni je veliko do tega, da bi bila z nami.«

Njen hrepeneč pogled mu je popolnoma zmehčal srce in nabil adrenalin ter vse hormone na maksimum. Želel jo je dobiti, pa naj stane kar hoče ali pa se ne imenuje kapitan Srečko.

* * * * *

Vokko, Jose in Srečko so se sestali že čez dobro uro na poveljniškem mostu. Jose je vtaknil svoj žepni iCom v režo. Hologramski prikazovalnik je oživel in –plop, plop, plop- so sredi prostora zaplavali sonce Electra in planeta Amber ter Zeus. Reklo je še –plink, plink- in prikazala sta se še močno predimenzionirana lovec Tay01 v orbiti Amberja ter križarka Jantara na poti proti soncu. Slika je prikazovala stanje v realnem času. Na Electri so bile lepo vidne štiri sončne pege. Jose je vtipkal ukaz in –bziip- prikazale so se magnetne tokovnice.

»Tako sedaj zgleda vse skupaj,« je rekel Jose. »Zdaj, če je Vokko vse prav izmeril ...«

»Seveda sem, garantiram,« je užaljeno rekel Vokko.

»Verjamem ti,« je rekel Srečko. Jose je zmignil z rameni in nadaljeval:

»Pa pospešimo model, da vidimo, kam nas to pripelje. Računalnik, pospeši sliko –faktor deset.« Čez sliko so se zarisale črte trajektorij obeh plovil. Vendar se nikjer niso stikale. Jose je rekel:

»Računalnik – nagibaj naklon trajektorij, dokler se ne sekata v isti točki.« Računalnik

je z velikansko hitrostjo zarisoval tirnice in jih brisal. Čez nekaj sekund, se je vse ustavilo in slika je kazala edino mogočo rešitev. Računalnik je rekel:

»Obstaja samo ena rešitev. Izvedljivost rešitve je med faktorjema 0,51 in 0,54. Toleranca je upoštevana zaradi nepredvidljivosti pojava sončne pege. Operacije ne priporočam.«

»Ne priporoča operacije, kdo bi rekel,« je zajedljivo pripomnil Srečko.

»Pravi fifti-fifti za uspeh. Jaz pravim, da nam bo uspelo.«

»Šef, ne bo lahko,« je skeptično pripomnil Vokko. A Srečko ni nič odgovoril. Zamišljeno je grbančil čelo. Potem se je obrnil k Joseju.

»Si upošteval jadro pri pospeševanju? Če ne uporabimo jadra, dokler je ne ulovimo, bi morda povečali izvedljivost.« Vokko se je vmešal, preden je Jose uspel odgovoriti:

»Morda sploh ne potrebujemo jadra za skok. Če se pega razvije in dobimo močan magnetni špaget, bo zadostovala že gravitacija.«

»Hm, kaj če obrnemo enačbe?« je rekel Srečko. »Morda bi lahko zdaj malo zavrli in potem pospešili. Poglejmo, kako delujejo naša nova Bussardova magnetna jadra. Mislim, da bi bil to dober trening.«

»Šef, ti si batina,« je rekel Jose navdušeno. Njegovi prsti so zaigrali nad tipkovnico. Medtem, ko je tipkal, je dajal še glasovne ukaze:

»Računalnik – preveri in prikaži parametre v skladu z vnosom.«

Spet so se prikazovale in spreminjale trajektorije. Potem so se staknile v novi točki, bliže soncu, nekje v ravni ekliptike planeta Amber. Računalnik je rekel:

»Realna rešitev enačb je spet samo ena. Izvedljivost operacije je med 0,87 in 0,91. Operacijo je mogoče izvesti z majhnim tveganjem.«

»Lepo,« je rekel Srečko. »Jose, prosim, prenesi tehnične podatke v računalnik na lovca Tay01. Vokko, tebi naročam, da še spremljaš meritve. Če bodo večja odstopanja od predvidevanj, me sporoči. Sam pa o tem podrobno obvestim poročnico.«

»Da, šefe, kakor rečeš,« je rekel Vokko.

»Aha, prav, šefe,« je potrdil Jose. »A samo še nekaj, poročnica bo privarčevala še kakšen litrček goriva, za kakšnih petnajst minut ji bo še ostalo.«

»Prav! Gremo na delo, dečki!« je rekel Srečko.

* * * * *

»Ni, da ni, oziroma je, kar je!« bi rekel Engelbert. Jantara je v zapletenem manevru, da je v njej vse ječalo in škripalo še pol leta po njem in deset parsekov daleč, ujela malega lovca poročnice Irene Detel in ga položila v svoje drobovje 'kakor bi otroka v zibel deval', kot je to nekoč bilo zapisano še v klasični knjigi iz papirja na daljni Zemlji.

Tehnična ekipa ladijskega doka je norela od veselja. Irene so zvezli iz plovila in jo na ramah nosili po prostoru, ona pa se je smejala in se otepala. Ko se je na vratih pojavil kapitan Srečko, so se hipoma zresnili in salutirali. Posledica tega je bila, da so poročnico spustili iz rok in revica je zropotala na tla kolikor je bila dolga in široka.

»Prosto!« se je zadržal Srečko. »Jebenti, pravi bedaki ...« A ni dokončal, zaskrbljeno je stekel do poročnice:

»Ste si kaj naredili! Se opravičujem, ampak očitno poveljujem nesposobni bandi, ki ne zna ravnati z osebami drugega spola ...«

»Ne, ne, je že vse v redu. Samo malo sem se udarila tukaj na bok,« je rekla Irene in se oprla na roke ter počasi vstajala. Srečko ji je pomagal. Ona pa se je malo branila:

»Saj je vse v redu! Res je vse v redu!«

»Oh, no, prav!« je rekel olajšano kapitan. Med tem so se člani tehnične ekipe porazgubili.

»Dovolite!« je galantno sprožil roko. Prijela ga je pod pazduho in odšepala je proti

vratom.

»Tako sem vesela, da je manever uspel. Oni, senilni, v generalštabu so pristali le zato, ker sem vztrajala in so se me želeli rešiti. Če mi ne bi uspelo, bi bila moja kariera zapečaten. In spet bi se me rešili. Ampak, zahvalim se lahko vam ...«

Srečko je zamahnil z roko.

»Ni vredno besed!«

V tem trenutku so se vrata -vušš- za njima zaprla in ostala sta sama na ladijskem hodniku.

Srečko jo je samo brez besed potegnil proti sebi in jo poljubil. Odkrito povedano, da se ni prav nič branila.

Čez nekaj trenutkov se je odmaknila, da je malo prišla do sape.

»Oh, Srečko!« je rekla.

»Saj vem,« je odvrnil, »Ampak tole je povsem neuradno, sicer pa ... pred drugimi si ti poročnica in jaz sem kapitan. Je to jasno?«

Pogledala ga je s takim otožnim pogledom, da je moral poljub še enkrat ponoviti. Ko je Srečko prišel do sape, je rekel:

»No, pa frcnimo tole kišto z razpuščeno rokomavharsko bando okoli sonca v vesolje!«

* * * * *

In so jo. Frcnili namreč. Flipnila je skozi nadprostor na krilih magnetnih špagetov največje sončne pege, ki se je zadnjih nekaj let pojavila na Electri. Kapitanova zajčja taca je odlično delovala, še vedno je bilo vse polno sreče okrog nje.

<>